

เทศน์อบรมฆราวาสเนื่องในวันวิสาขบูชา ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

บูชาพระพุทธเจ้าด้วยความพากเพียร

ทองคำเราเวลานี้ได้ ๓๕๑ กิโลกรัม ยังขาดอยู่ ๖๔๘ กิโลกรัม ก็ไม่นานน่าจะครบจำนวนหนึ่งตัน อันนี้ละที่มันคือ มันของใจเราอยู่ตลอด เพราะฉะนั้นจึงพยายามเอาให้ได้ ในเวลาที่เรามีชีวิตอยู่จะพยายามเอาให้ได้ ๑๐ ตันกว่าเราก็ยังได้มาแล้ว นี่ขาดอยู่เพียง ๖๔๘ กิโลกรัม ค่อยขยับเข้าไปๆ ให้ได้เต็มพันกิโล แล้วคราวนี้ก็ประกาศให้เป็นปรกติหยุดโดยประการทั้งปวง เวลานี้ยังหยุดไม่ได้ทองคำ ที่มันแหงอยู่มันยังของใจอยู่ตลอด ถ้าทองคำไม่ได้คู่ หลวงตาตายแล้วกลัวจะมาเป็นเปรต ใครเข้าไปแถวคลังหลวงเที่ยวตีหา แผลกหมดเลย เข้าใจไหมละ

หลวงตาเป็นเปรตไม่ได้เหมือนใครเป็นนะ เป็นเปรตนี้ก็พิสดารมาก เราจึงไม่อยากเป็นเปรต คือเราไม่อยากตีชาคน ถ้าเราตายตอนที่ยังไม่ได้ตายแล้วไปเป็นเปรตเที่ยวตีชาคน ใครไปรอบๆ คลังหลวงไม่ได้เลย เราจึงไม่อยากเป็นเปรตเพราะไม่อยากตีชาคน ให้ได้เสียจะจำนวนนี้ ได้เท่านี้แล้วรวมทั้งหมดก็เป็น ๑๑ ตัน คราวนี้คู่ แล้วก็พอใจ ในทองคำของเราที่มีอยู่เท่ากับเพิ่มเข้าไปอีก ๑๑ ตันนี้เราพอใจละ เบื้องต้นใจหายวาบเลยเที่ยว เพราะฉะนั้นจึงออกมาประกาศลั่นโลกเลย นี้ก็ได้เข้าไปๆ จวนจะถึงที่ประกาศแล้ว ที่นี้เราก็พอใจหายห่วง

วันนี้เป็นวันเดือนหกเพ็ญ ตรงกับวันที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ธรรมนำมาประกาศสอนโลกเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เป็นเวลา ๒๕๐๐ กว่าปี ธรรมได้กระจ่างแจ้งในโลกมาจากพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันนี้ ซึ่งตรงกับวันนี้ วันที่ท่านจะตรัสรู้ในวันนี้ ทรงบำเพ็ญพระบารมีมาเฉพาะพระพุทธเจ้าของเรานี้ก็ไม่นานนัก ๔ อสงไขย แสนมหากัป ฟิงชานแสนนาน อสงไขยแปลว่านับไม่ได้ ถึง ๔ หน ถ้าเราเทียบก็ไปยุติกันที่ล้านๆ ทุกวันนี้เอาล้านเป็นประมาณ พอไปถึงล้านก็หนึ่งล้าน สองล้าน สามล้านไปเลย อันนี้ไปถึงนั้นก็เรียกว่าหนึ่งอสงไขย สองอสงไขย สามอสงไขยไปเลย พระพุทธเจ้ามี ๓ ประเภท ประเภทหนึ่ง ๑๖ อสงไขย ติดด้วยแสนมหากัป กัปหนึ่งๆ ท่านเทียบไว้ในหนังสือนี้แหล่ม ถ้าธรรมดาแล้วนี้ใจอ่อนไปเลย กัปหนึ่งนานแสนนาน แล้วยังมีอสงไขยอีกด้วย

ประเภทแรก ๑๖ อสงไขยแสนมหากัป

ประเภทที่สอง ๘ อสงไขยแสนมหากัป

ประเภทที่สาม ๔ อสงไขยแสนมหากัป

พระพุทธเจ้ามี ๓ ประเภท ความตรัสรู้เป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์เสมอกันหมด แต่อำนาจวาสนาบุญญาภิสมการของพระพุทธเจ้าเป็นไปตามประเภท ประเภทที่หนึ่ง การแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกนี้ได้กว้างขวางมากมายทีเดียว ประเภทที่สองก็ลดลงมา พระพุทธเจ้าเรานี้เป็นประเภทที่สาม ขนสัตว์โลกให้พ้นจากกองทุกข์ได้น้อยกว่าสองประเภทเบื้องต้น ถึงจะได้น้อยก็ตาม ขอให้เราได้เราเป็นเบอร์หนึ่งเลย ใครจะไปไหนก็ตาม เราขอให้พ้นไปได้คนหนึ่งเป็นที่พอใจ คนจำนวนเท่าไรนับเราเป็นคนที่หนึ่งเลยละ

วันนี้เป็นวันที่ทางราชการเปิดโอกาสให้บรรดาชาวพุทธเรา ทั้งวงราชการ ทั้งประชาชนทั่ว ๆ ไปได้มีเวลาเวลาโอกาสเช่นนี้ในปีหนึ่ง ๆ ได้บำเพ็ญกุศล ระลึกถึงความอัครรรยของพระพุทธเจ้าแล้วน้อมเข้ามาสู่ความ پاکเพียรของเรา เช่นวันนี้สำหรับผู้ที่อยู่ใ้ในวัดนี้ ควรจะฝึกหัดอบรมตนในคืนวันนี้ไม่ควรนอน ไม่นอนก็ดี บูชาพระพุทธเจ้าด้วยความ پاکเพียรของเราวันนี้ทั้งทางพระทางฆราวาส ไม่นอน เพื่อจะบำเพ็ญกุศล ผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่บูชาพระพุทธเจ้า แล้วกว้า่นเอาความดีทั้งหลายเข้ามาสู่หัวใจเรา จากการบำเพ็ญของเรา ในวันเช่นนี้จึงถือเป็นวันพิเศษ ควรจะได้บรรลุได้ธรรมในวันเช่นนี้

เพราะตามธรรมดาภิเลสจะแย่งไปกินหมดทั้งวันทั้งคืน ตลอดเวลาไม่มีเวลาว่าง สำหรับวันนี้เป็นวันว่างอันยิ่งใหญ่ทั่วประเทศไทย เปิดโอกาสให้บำเพ็ญกุศลกันทั้งหมด คือหยุดราชการต่าง ๆ ให้เป็นโอกาสอันดีงามสำหรับชาวพุทธเราจะได้บำเพ็ญความดีงามของเราในวันเช่นนี้เพื่อบูชาพระพุทธเจ้า และพระธรรม พระสงฆ์ ไปพร้อมกัน ทั่วประเทศไทย เราวันเช่นนี้ถือเป็นวันสำคัญมีการทำ วิสาขบูชา ประชาชนมาจำนวนมากในวัดต่าง ๆ มารวมประชุมกันแล้วก็สวดมนต์ไหว้พระ และเดินประทักษิณ คือเดินเวียน ๓ รอบ

ในครั้งพุทธกาลถือการเดินเวียนสามรอบนี้เป็นความเคารพ เดินเวียนนี้เรียกว่าเดินเคารพท่าน ผู้ที่เดินก็ระลึกพุทโธรอบที่หนึ่ง ระลึกถึงธัมโม ภาวนาไป ธัมโมในรอบที่สอง สังโฆเป็นรอบที่สาม เพื่อบูชาคุณพระพุทธเจ้า คำว่าเดินเวียนรอบสามหนบางคนไม่เข้าใจ นั่นละคือการเคารพในครั้งพุทธกาล ท่านเดินเวียนรอบ เรียกว่าเวียนเคารพ เดินบูชาหนึ่งรอบ สองรอบ สามรอบ เป็นการเดินบูชาระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า ติดแนบไปด้วยพระธรรม พระสงฆ์

ในวันเช่นนี้จึงไม่ควรให้พลาดไปสำหรับเราชาวพุทธ วงราชการงานเมืองก็เปิดโอกาสให้หมด เราควรจะได้บำเพ็ญตามเจตนารมณ์ของทางรัฐบาล ทางราชการใครจะบำเพ็ญก็แล้วแต่ ประชาชนเรียกว่าบำเพ็ญเป็นพื้นฐาน ส่วนวงราชการมักจะแฉลบ ๆ ไปหา

ที่สนุกสนานรื่นเริงบันเทิง สัมผัสตัวเป็นชนโค วันนี้คนมักจะเป็นชนโคกันมาก สัมผัสลงนรกกันเสียมากกว่าผู้ที่สัมผัสตนเป็นเขาโคเพื่อไปสวรรค์ พวกเราจะเป็นเขาโคหรือเป็นชนโคกันในวันนี้ ให้ทำความเข้าใจกับตนเองนะ

วันนี้จะปฏิบัติตนเองให้เป็นเขาโค ด้วยการบำเพ็ญคุณงามความดี บูชา พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ในวันวิสาขบูชาเช่นนี้ ปีหนึ่ง ๆ จะมีหนหนึ่ง บางคนพอมิอย่างนี้แล้วไม่ถึงปีหน้าตายเสีย ก่อนที่จะตายให้ได้บำเพ็ญกุศล ให้คิดถึงพระพุทธเจ้าที่ทรงบำเพ็ญมาตั้ง ๔ อสงไขยแสนมหากัป ทุกข์ยากลำบากแสนสาหัส ไม่มีใครเกินโพธิสัตว์ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เรื่องความทุกข์ความทรมาน ความอดความทน ทุกอย่างรวมอยู่ในโพธิสัตว์นั้นทั้งหมด จึงเรียกว่าแบกกองทุกข์มาตลอด จนกระทั่งได้ตรัสรู้

อย่างพระพุทธเจ้าของเราได้ตรัสรู้แล้วยังทรงท้อพระทัยอีก ทั้ง ๆ ที่ปรารถนา จะเป็นพระพุทธเจ้า เมื่อได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแทนที่จะสั่งสอนโลกด้วยความสบาย ความสะดวก โลงพระทัย กลับกลายเป็นความท้อพระทัย เพราะความสว่างกระจ่างแจ้งของจิตดวงนั้น เวลาจำขึ้นมาแล้วโลกที่เคยอยู่มากก็กลับกลับ ซึ่งเป็นเหมือนโรงลิเกละคร สนุกสนานรื่นเริงกันมาทั้ง ๆ ที่กองทุกข์เต็มอยู่ในนั้น มันก็เพลินกันมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งพระพุทธเจ้า พระองค์ก็เพลินเหมือนกับเขา เศร้าโศกเหมือนเขา ได้รับความสุข ความทุกข์ ความทรมานเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป

ในบรรดาภพของสัตว์ประเภทต่าง ๆ ตั้งแต่สัตว์ธรรมดาไปจนกระทั่งถึงเปรตถึงผีถึงนรกอเวจี บรรดาสัตว์ทั้งหลายนี้ได้เที่ยวจับจองเอาหมด ไม่มีใครที่จะไม่ได้จับจองเอาสถานที่เหล่านั้นนะ แม้พระพุทธเจ้าตั้งแต่เป็นสามัญชนธรรมดาเหมือนเราทั่ว ๆ ไปทำนาก็เที่ยวจับจองกำเนิดเหล่านี้แหละมาเป็นลำดับ สวรรค์-พรหมโลกก็ไป ขึ้นไปลงมา ขึ้นไปลงมา จนกระทั่งถึงนรกอเวจีก็มีการตกลงไปขึ้นมาเหมือนกัน ต่อเมื่อได้ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ แล้วก็ค่อยเปลี่ยนแปลงภพชาติ ขึ้นมาเรื่อย ๆ

พอเป็นโพธิสัตว์ขึ้นมาแล้วเรื่องนรกหมกไหม้ทั้งหลายก็ห่างไกล ๆ ภพที่ดีงามทั้งหลายก็เป็นสมบัติของพระโพธิสัตว์ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้มาตรัสรู้ พอตรัสรู้จิตใจที่หุ้มห่อไปด้วยกิเลสตัวมืดดำทั้งหลายนี้แตกกระจัดกระจายไปหมดแล้ว ตรัสรู้จำขึ้นมาเท่านั้นแล้วมองดูความสว่างจ้าของพระองค์ในขณะนั้น กับมองดูความมืดบอดของสัตว์ทั้งหลายที่จมลงในนรกมาตั้งกัปตั้งกลับแล้วเข้ากันไม่ได้ นี่ละให้ทรงท้อพระทัย ความมุ่งหมายที่ว่าตรัสรู้แล้วจะเป็นศาสดาสอนโลกได้อย่างสะดวกสบาย แต่กลับกลายเป็นความท้อถอยน้อยพระทัยไม่อยากจะสั่งสอนสัตว์โลก เพราะมันหนาแน่นเกินประมาณที่จะทรงสั่งสอนได้

ด้วยเหตุนี้เอง จึงต้องได้เลือกได้เฟ้นมาสั่งสอนสัตว์โลกจำนวนมากมายที่มีตบอด ทั้งหลาย แต่ก็ยังมีผู้มีอุปนิสัยปัจจัยแทรกอยู่ในนั้น ๆ ไม่มากก็มี นี่ที่ทำให้พระองค์ทรงทำ ความอุตสาหะพยายามสั่งสอนโลกมาโดยลำดับ ผู้ที่มันหลุดมันล่อยออกไปไม่ฟังเสียงอรรถ เสียงธรรม ไม่ฟังเสียงบาปเสียงบุญเลย ก็ปล่อยให้มันไปตามชนโคเสียพวกที่ชอบความชั่ว ซ้ำลามก พวกที่ชอบความดียังมีอุปนิสัยติดใจอยู่ พวกประเภทนี้เป็นเขาโค พระองค์ก็ทรง แนะนำสั่งสอนเรื่อยมา

จนกระทั่งปานนี้ พวกชนโค-เขาโคก็ยังมีเจือปนกันมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึง ๕๐๐๐ ปี นั้นแหละที่นี้เขาโคจะหลุดล่อยไปหมดเป็นโคหัวโล้น ในตัวของโคมีแต่ชนโคทั้งนั้น เหล่านี้สัตว์ทั้งหลายจมนรกไปหมดเลย คำว่าบาปว่าบุญระลึกไม่ได้ ไม่ระลึก ระลึกตั้งแต่ ความทะเยอทะยานเอาตามชอบใจ ๆ ซึ่งเป็นทางหลงหลุมลอบ่ตกนรกอเวจีไปเสียทั้งนั้น แลละ นี่ละคำว่าศาสนาหมด ได้แก่ผู้ที่เชื่อถือศาสนาตามทางของศาสนานั้นกลับพลิกแพลง ไปเชื่อกิเลสตัณหาเสียทั้งหมด ไม่เชื่อธรรมของพระพุทธเจ้าก็กลายเป็นชนโค ลงนรกอเวจี กันเสียทั้งหมด นั้น

นี่จะเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ตรัสรู้แล้วทรงท้อพระทัย แต่ก็ทรงเลือกทรงเฟ้นหาที่ พอลจะเป็นประโยชน์ได้เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เวลาปรินิพพานแล้วก็ประทานพระ โอวาทคือทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ ไว้ถึง ๕๐๐๐ ปี บรรดาพุทธบริษัทที่มีความเคารพ เลื่อมใสในคำสอนซึ่งเป็นทางเดินที่พระพุทธเจ้าพาดไว้ให้แล้ว กรุยทางเรียบร้อยไว้ให้แล้ว ก็ก้าวเดินไปตามทางสายนี้ ก็หลุดพ้นจากทุกข์ไปโดยลำดับเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้ายังทรง พระชนม์อยู่

พอถึง ๕๐๐๐ ปี กิเลสตัณหาตัวแน่นติดตายเลยที่นี้ ไม่มีใครจะระลึกถึงบุญถึงบาป ไม่มี มีแต่ความทะเยอทะยาน ความดีความดีเต็มหัวใจ ตายแล้วจมนไปเลย ๆ นี้เรียกว่า ศาสนาหมด มันหมดที่หัวใจของสัตว์เพราะอำนาจของกิเลสมันหนาแน่น มันปิดไม่ให้มี ช่องว่างพอจะมองเห็นเดือนดาวตะวันอะไรเลย มีตมิดปิดตายไปทีเดียว นี้ ๒๕๐๐ กว่าปี เราก็ดูเอาศาสนาทุกวันนี้เป็นยังงี้ แม้ในเมืองไทยของเราเราก็ทราบได้อย่างชัดเจนแล้ว กำลังระส่ำระสาย ชาวพุทธของเราเลยกลายเป็นหมากัดกันไปเวลานี้ ทั้ง ๆ ที่แบบแผน ธรรมวินัยความถูกต้องดีงามมีอยู่ แล้วผู้ศึกษาก็ศึกษามาด้วยกัน รู้ยู่เห็นอยู่แต่มันไม่ยอม ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า มากไปกว่าความดีนรไปตามกิเลส ความเอาตามใจ ชอบของตนที่ไม่มีบาปมีบุญติดหัวใจนั้นเลย

เพราะฉะนั้นจึงสร้างความทุกข์ความลำบาก ความวุ่นวายส่ายสั่ว ระส่ำระสายเข้า ภายในชาวพุทธในเมืองไทยของเราแน่แหละ ให้ท่านทั้งหลายดูเอา เห็นอยู่อย่างทุกวันนี้ สิ่งที่เป็นคนที่เป็นเหล่านี้ไม่ใช่คนไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน ศึกษาเล่าเรียนมาทั้งนั้นแต่กิเลสเป็น เจ้าของเสียทั้งหมดในวิชาความรู้ ธรรมไม่ได้เป็นเจ้าของ จึงคัดเลือกเอาความดีงามมาพา เพื่อนฝูงประพฤติปฏิบัติไม่ได้ เอาตั้งแต่ความเลวความร้ายเข้ามาปฏิบัติจุดลากกันไปด้วย อำนาจปาๆ ถือนๆ ที่นั่นนั้นก็เกิดเป็นพินเป็นไฟ ผู้เชื่อถือก็วิ่งตามเข้าไป ผู้ไม่เชื่อถือก็ คัดค้านต้านทาน กลายเป็นการทะเลาะเบาะแว้งกันในวงชาวพุทธของเราดังที่เห็นอยู่เวลานี้ ดูเอา

นี่ละแบบแผนคัมภีร์วินัยมีอยู่ ดังที่พระท่านออกมาประกาศยืนยันในเรื่องความ สัตย์ความจริงทั้งหลายมีอยู่ ท่านก็ออกมาประกาศ นี่เห็นกันอยู่ที่นี่ ประกาศให้ทราบทั่วกัน ไม่ใช่พวกนี้ไม่รู้ ไม่ยอมรับ จะเอาตามใจอย่างเดี่ยวซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสล้วนๆ เข้ารับ ธรรม เมื่อรับธรรม ธรรมที่ดีงามก็ต้องออกชะล้างต้านทานกันดังที่เห็นอยู่เวลานี้แหละ นี่ ๒๕๐๐ กว่าปี อลัชชิตากับลัชชิตากำลังรบกันเวลานี้ อลัชชิตาหาความละเอียดบ่าไม่ได้มี มากขึ้นทุกวันๆ ลัชชิตาของผู้มีความดี รักษาความดี ปฏิบัติตนเพื่อความเป็นคนดี เป็นคน สะอาด เมื่อสิ่งสกปรกโสภณที่เกิดขึ้นจากพวกอลัชชิตานำเข้ามา โปะเข้ามาๆ เลอะเทอะ ทางนี้ก็ชะก็ล้างกัน

นี่เรียกว่าเป็นข้าศึกในวงพุทธศาสนาให้เห็นชัดเจนอยู่ในเมืองไทยของเรา นี้ ดูเอา พวกนี้เรียนมาด้วยกันแต่ไม่ยอมรับฟังความสัตย์ความจริง ยิ่งกว่ากิเลสตัณหาที่เต็มอยู่ใน หัวใจแล้วตั้งออกมา ยิ่งได้เรียนความรู้สูงๆ ขึ้นมายิ่งเป็นเครื่องเสริมทิวมนะให้สูงขึ้นๆ อำนาจปาถือนๆ แทรกเข้ามาด้วยกัน เลยกลายเป็นเรื่องของกิเลสความชั่วช้าลามกไปเสีย ทั้งหมด แม่วิชาความรู้ที่เรียนมามากน้อยกลายเป็นเครื่องมือของโจรของมาร ของมหาภัย เพื่อรบราสังตั้งงามทั้งหลายให้แหลกเหลวไปตามๆ กันหมดเช่นเดียวกัน

นี่ละมันเห็นอยู่อย่างนี้ในชาวพุทธของเรา ที่นี่ย่นเข้ามาหาตัวของเรา ต้องให้ได้ ประโยชน์ซี การเทศน์ไม่ได้เทศน์เพื่อจะตำหนิติเตียนผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ ตำหนิก็ตำหนิ เพื่อแก้เพื่อถอดเพื่อถอน เพื่อชะเพื่อล้าง ชมก็ชมเพื่อส่งเสริมสิ่งที่ดีงามแล้วให้ดีงาม ยิ่งขึ้นๆ นี่ท่านเป็นอย่างนั้น ธรรมท่านสอนไปกลางๆ อย่างนี้ แล้วพวกที่เลอะเทอะก็เลอะ เทอะ นี่ละที่กิเลสเอาความรู้วิชาที่เรียนมามากน้อยมาเป็นเครื่องมือของกิเลสทำลายชาติ ศาสนาของตนให้แหลกเหลวไปหมด

ที่นี่ย่นเข้ามาหาตัวของเรา วันหนึ่ง ๆ ตื่นขึ้นมาที่ ประเภทเขาโคในใจของเรานี้มีมาก ขนาดไหน กับประเภทชนโค เขาโคคือความดีงาม ความอุตสาหะพยายามที่จะฝึกหัด ดัดแปลงตนให้เป็นคนดี ให้เป็นไปด้วยความพากเพียร เช่นนักปฏิบัติถือการเดิน จงกรม-นั่งสมาธิภาวนาเป็นการเป็นงานเพื่อความดีทั้งหลาย อันนี้มันก็ไม่ค่อยปรากฏ มี แต่ความซี้เกียจซี้คร้าน ความท้อแท้อ่อนแอ เห็นเสือเห็นหมอนเป็นมรรค ผล นิพพาน ยิ่ง กว่าสวรรค์ พรหมโลก นิพพานไปเสียอีก มันก็บิ่นเข้าหาเสือหาหมอนพวกชนโค เข้าใจ ใหม่ ไม่อยากเดินจงกรม-นั่งสมาธิภาวนา มีแต่ความซี้เกียจซี้คร้านเต็มเนื้อเต็มตัว เต็ม หัวใจ นี่เราก็แบกความทุกข์ความทรมานอยู่ในใจของเรา ด้วยความเป็นชนโคของตัวเอง นั้นแหละ

ส่วนผู้ที่จะได้ดิบได้ดีก็เสาะแสวงตน และบำเพ็ญตนให้เป็นคนดีงามขึ้นไป ก็เป็นเขา โคที่แหลมเข้าไปเรื่อย ๆ ทะลุถึงนิพพานเลย นี่ผู้สั่งสมเขาโค และกำจัดชนโคออก เรา พิจารณาในตัวของเราเอง ความซี้เกียจซี้คร้านซึ่งเทียบเหมือนกับชนโคนี้มีมากในหัวใจของ เรา ให้รีบชำระสะสางมันออกไปเขาโคจะได้แทรกขึ้นมา ๆ แหลมเขาเข้าไปทุกวัน เขาโคก็ แหลมแทงอะไรขาดทะลุ แทะกิเลสขาดทะลุไปหมด ดังที่เคยพูดให้ฟังถึงเรื่องธรรมที่มี กำลังมากแล้วเป็นเขาโคแทงทะลุไปหมดเลย คือท่านผู้บำเพ็ญธรรมถึงขั้นที่ว่า เป็นเขาโค แหลมเข้าไปแล้วนี้ มีแต่แหลมเสี้ยมเข้าไป แหลมเข้าไปเรื่อยขาดทะลุ เอาจนถึงนิพพานปิ้ง เลย

นี่ละธรรมที่มีกำลังแล้วเป็นเขาโคโดยอัตโนมัติ สร้างความดีงามของตนเป็น อัตโนมัติ ไม่ต้องได้บิบบังคับให้สร้างคุณงามความดีทั้งหลายดังที่เป็นอยู่ ด้วยความ ตะเกียกตะกายทุกวันนี้ แต่เป็นไปด้วยความราบรื่นในความดีงามทั้งหลาย จิตใจจะไหลไป ตามทางเดินเพื่อแก้กิเลสโดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าธรรมมีกำลัง เขาโคเริ่มแหลมขึ้นแล้ว ๆ แหลมสุดยอดแล้วแทงทะลุวัฏจักรที่มันหนามันแน่นขาดสะบั้นออกไปจากใจ แล้วใจก็ถึง นิพพานปิ้งเลย พวกมันจำเอานะ

วันนี้เทศน์ถึงเรื่องวันพระพุทธเจ้าตรัสรู้ เรามาบำเพ็ญเช่นอยู่ในวัดให้เอาจริงเอาจัง อย่าทำพอเป็นพิธี ดังที่เขาทำทั่ว ๆ ไปมักจะเป็นพิธี จิตใจไม่ค่อยไฝ่ฝืนกับบรรดากับธรรม บางรายก็ไปเพื่อความเพลิดเพลินกับเพื่อนกับฝูงไปอย่างนั้นมีเยอะ ไม่ได้ไปเพื่ออรรถเพื่อ ธรรม นี่เราอยู่ที่นี้เพื่ออรรถเพื่อธรรม ฟังแล้วก็ฟังเพื่ออรรถเพื่อธรรม ไปอยู่ในบ้านใน เรือนวันเช่นนี้ให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้าติดแนบภายในหัวใจเสมอ วันนี้วันท่านตรัสรู้ เรา บำเพ็ญธรรมทั้งหลายเพื่อตรัสรู้เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าด้วยพุทโธ หรือด้วยธัมโม หรือ

ด้วยสังโฆ ก็พยายามเต็มกำลังของตนในที่ต่างๆ ที่ตนพักอยู่ที่ไหน อย่าห่างเหินจากพุทธโธ
นะวันนี้ ธัมโม สังโฆให้ติดกับใจ ทุกวันมีแต่กิเลสติดกับใจลากเซ็นกันไปตลอด ภูกันไป
ตลอด วันนี้ให้ธรรมลากตัวของเราไป ปิดกิเลสออกจากใจ

พากันจำ วันนี้ไม่เทศน์มากนักละ เหนื่อยนะ วันนี้เทศน์วิสาขบูชาพอเป็นคติ
ตัวอย่างแก่พี่น้องทั้งหลาย เอาละเพียงเท่านี้พอ (สาธุ)

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะจากอินเทอร์เน็ตหลวงตาวันที่ ๒ มิถุนายน ๔๗ คนที่
หนึ่งครับ เขาถามดังนี้ครับ ผมนั่งภาวนาเมื่อเกิดเวทนาขึ้น กระทบก็ใช้ปัญญาพิจารณา
บางทีก็นั่งกำหนดรู้เท่านั้น ปรากฏว่าเวทนานี้ก็ไม่ได้กระทบจิตใจอย่างใด จิตรู้แต่ว่าไม่ทุกข์
แต่ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งผมนั่งไปสี่ชั่วโมงกว่า ครั้งนี้ปรากฏว่าจิตรู้กับตัวเวทนามันแยกกันชัด
มาก มันรู้ชัดว่าตัวรู้กับตัวเวทนามันคนละส่วนกัน

หลวงตา นั่นถูกต้อง

ผู้กำกับ แต่ก่อนมันไม่ได้เป็นอย่างนี้มันไม่ได้แยกกันแบบนี้ เมื่อก่อนมันรู้
เวทนา แต่ไม่รู้สึกรกระทบกัน แต่ว่าครั้งนี้มันกลับรู้สึกเลยว่ามันคนละส่วน ไม่เกี่ยวข้องกัน
ระหว่างตัวจิตรู้กับเวทนาชั้น ๓ ผมเลยรู้สึกตัวจิตตัวรู้กับชั้น ๓ หามันคนละส่วนกัน จิตตัวรู้นี้
มันไม่มีรูปร่างอะไรเลย มันเป็นความว่าง ผมทำได้แค่ครั้งเดียวและมันเป็นของมันเอง วัน
หลังผมพยายามทำให้เป็นอีกมันก็ไม่เป็นอีก ก็เลยปล่อยมันตามธรรมชาติไม่ไปใช้สัญญา
เก่าๆ หลวงตาโปรดเมตตาช่วยชี้แนะเพิ่มเติมด้วยครับ

หลวงตา อันนี้ที่พิจารณาแยกเวทนามากับจิตได้แล้ว ไม่กระทบกระเทือนกัน
นี่เป็นความถูกต้องแล้ว ที่เราพิจารณาที่หลังมันไม่เป็นอย่างนั้นอีก คือเราไปหมายสิ่งที่เรา
เคยเป็น เช่นทุกขเวทนามากับจิตแยกกันในเวลาพิจารณา เราเอาอันนี้ไปเป็นสัญญาอารมณ์
ให้ได้อย่างนั้น แต่เราไม่ได้ทำปัจจุบันธรรม แยกแยะทุกขเวทนาเหล่านี้โดยหลักปัจจุบัน
เราเอาสัญญาความหมายที่เคยได้แล้วมาเป็นผลเสียที่เดียวมันจึงไม่เกิด ให้ลงในปัจจุบัน
วันนี้แยกแยะได้แล้ว วันหลังจะไปเอาความรู้อันนี้มาเป็นแบบเป็นฉบับก้าวเดินไปด้วย
ความสำคัญไม่ได้ ต้องเกิดขึ้นในปัจจุบัน

เอาที่มันรู้มันเห็นมาแล้ว แยกแยะได้แล้วปิดออกหมด จะเอาตั้งแต่ทุกขเวทนามากับ
ร่างกายและจิตที่มันคลุกเคล้ากันอยู่เวลานี้ มันเป็นเพราะเหตุไรมันจึงคลุกเคล้ากัน ให้
เป็นวิชาใหม่ขึ้นมาในหลักปัจจุบัน วิชาเก่าที่รู้แล้วเห็นแล้วปล่อยออกให้หมด ไม่ให้เข้า
มายุ่ง มันจะเป็นสัญญาอารมณ์ ให้พิจารณาแยกแยะดังที่เคยแยกแยะนั้นแหละ แต่ไม่
ไปหมายอันแยกแยะได้นะ หมายถึงปัจจุบัน ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก

เวลามีชีวิตอยู่อะไรก็เจ็บก็ปวดไปตามๆ กันหมด เวลาคนตายแล้วทำไมสิ่งเหล่านั้นมันจึงไม่เจ็บไม่ปวด เผาไฟจนเป็นเถ้าเป็นถ่านมันก็ไม่เจ็บไม่ปวด มันเป็นไปจากจิตใจตัวยึดตัวหมายนี้แหละ ให้พิจารณาอย่างนี้

ถามถึงเนื้อถึงหนังถึงเอ็นถึงกระดูก ตับ ไต ไส้ พุง ทุกอวัยวะ ไม่มีอะไรเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรเป็นสุข เป็นขึ้นมาเพราะจิตใจครองตัวอยู่และไปสำคัญมันหมายเขาต่างหาก เพราะฉะนั้นจึงให้พิจารณาในปัจจุบัน อย่าพิจารณาแบบเป็นสัญญาอารมณ์ ไปยึดเอาที่เคยรู้แล้วมาเป็นผล ทั้ง ๆ ที่เป็นผลแล้วผ่านไปแล้ว อย่ายึด ให้เอาปัจจุบันเป็นหลัก

ผู้กำกับ ข้อสอง ผมเคยฝันเห็นหลวงปู่มั่นสองครั้ง ครั้งแรกหลวงปู่มั่นท่านมาพร้อมกับหลวงตา หลวงปู่มั่นท่านยื่นพระธาตุกับพินท่านมาให้ผม ผมเลยยื่นมือไปรับ ครั้งที่สองท่านมาลูบหัวพร้อมปลอบใจว่า ค่อยทำไปเดี๋ยวถึงเอง หลวงตาครับครูบาอาจารย์ที่ท่านนิพพานไปแล้ว ท่านยังคอยมาดูแลลูกศิษย์ท่านใช่ไหมครับ

หลวงตา ถ้ายังไม่ใช่กว่านี้ให้หาไม้มายื่นใส่มือหลวงตาบัว หลวงตาบัวจะฟาดมันแหลกหมด เตือนยังไม่เตือนเอาไม่บอกเข้าเลยถ้ามันยังไม่รู้ ตีปี่วะเข้าๆ นี่เตือนหรือไม่เตือน เข้าใจหรือ ไร่เรามันเป็นบ้าเฉยๆ

ผู้กำกับ การที่ผมฝันถึงหลวงปู่มั่นถึงสองครั้งทำให้ผมมีกำลังใจปฏิบัติต่อไป ถึงแม้ผมจะไม่ได้บวชเป็นพระ แต่ผมก็รักการภาวนามาก จาก เอกชัย ครับ

หลวงตา ถูกต้องๆ บวชไม่บวชก็ตามหัวใจนั้นนะเป็นนักบวช นักบวชนักแก้ไขตัดแปลง ถูกต้องแล้ว ใจไม่มีเพศ นักบวชไม่นักบวชไม่สำคัญ กิเลสอยู่กับใจไม่อยู่กับเพศ ถ้าอยู่กับเพศให้ครองผ้าเหลืองโกนผมไปหมดแล้วเป็นอรหันต์ทั้งดิบไปเลย แต่นี่ไม่อยู่ในเพศ กิเลสมันไม่ได้ฟังเสียงผ้าเหลือง โกนผมโกนคิ้ว มันฟังแต่เสียงอรรถเสียงธรรม ถ้ากำจัดมันมันก็จะตกรอกไปทันทีในหัวใจของเรา เข้าใจหรือ

ผู้กำกับ คนที่สองครับ ผมบริการคนว่าธัมโม โดยตั้งสติอยู่กับคำบริการมรดกที่ตั้งหลวงตาสอน พอทำไปสักพักคำบริการมรดกหายไปและเห็นภาพเหตุการณ์ต่างๆ ความรู้สึกเหมือนกับหลับแล้วฝันไป ผ่านไปสักพักก็เริ่มรู้สึกตัวระลึกคำบริการมรดกได้อีกครั้ง แล้วสักพักก็เหมือนหลับแล้วฝันไปอีกสลับกันไปมา ผมขอกราบเรียนถามว่าช่วงที่เห็นภาพเหตุการณ์ต่างๆ เหมือนหลับแล้วฝันไปนี้ เป็นเพราะผมเผลอสติจากคำบริการมรดกหรือไม่ครับ

หลวงตา อันนี้เป็นกิริยาที่จิตเคลื่อนไหวออกจากคำบริการมรดก ออกรู้ในสิ่งต่างๆ เมื่อกลับเข้ามาทีระลึกคำบริการมรดกได้ จะว่าเผลอหรือไม่เผลอ เราออกจากบ้านไป

ที่เขยวั้นที่เขยวั้นแล้วก็กลับมาหาบ้านของเก่าเรา เผลอหรือไม่เผลอก็พิจารณา คนออกจากบ้านไปทำงานกลับมา อันนี้ออกจากพุทโธนี่ไปรู้นั้นรู้นี้ๆ แล้วกลับมาทีไรระลึกพุทโธได้มันเหมือนกันนั่นแหละ เวลามันออกก็ให้มันออก ไม่ว่าจะ ไม่ผิด มีออกมีเข้าแต่อย่าเตลิดเปิดเปิงก็แล้วกัน อันนี้ยังไม่ผาดโผน เพียงออกไปรู้นั้นรู้นี้ ที่ผาดโผนกว่านี้ยังมี แต่ไม่ตอบเมื่อยังไม่มีเหตุการณ์ เอ้าว่าไป

ผู้กำกับ คนที่สาม เมื่อภาวนาไปพยายามต่อสู้กับสัญญาตลอดค่ะ บางช่วงก็ปรุงแต่งตามสัญญา พอรู้สึกตัวก็กลับมาพุทโธ แล้วก็เกิดสัญญาอีก บางช่วงก็แปบๆ หลานปฏิบัติเช่นนี้ถูกหรือเปล่าเจ้าคะ

หลวงตา ยังไม่สนิทใจ ให้สติเน้นหนักกับคำบริกรรมให้ดี ความคิดปรุงต่าง ๆ มันจะระงับตัวลงไป เพราะความคิดปรุงทางด้านอรรถธรรมนี้ปิดมันไว้ ไม่ให้มันออก ไม่ให้มันมีช่องออก เช่นน้ำพุ ปิด ปิดด้วยธรรมที่นั่นะ เช่นมันออกคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องของกิเลส เหมือนกับน้ำพุออกไปสังสมพินไฟมาเผาเรา ที่น้ำพุอีกอันหนึ่งคือพุทโธก็เป็นสังขารเหมือนกัน แต่สังขารนี้เป็นธรรมเป็นการปิดกิเลสไม่ให้มันออก เข้าใจหรือ ให้สติหนักแน่นอยู่กับพุทโธมันจะไม่ปรุง เข้าใจไหม แล้วจะสังสมความสงบเย็นขึ้นที่ใจ เมื่อสติบังคับไม่ให้มันปรุงได้มากเข้า ๆ จิตยิ่งสงบลงไป ๆ ความผลัดดันจะน้อยลง ๆ ให้สติกำกับคำบริกรรมคือพุทโธให้แน่นหนามั่นคง อย่าเผลอไปทางอื่น เข้าใจหรือ กิเลสจะเกิดขึ้นที่นี้ มรรค ผล นิพพานจะเกิดขึ้นที่นี้ด้วยธรรมที่บริกรรม กิเลสจะเกิดขึ้นด้วยการเผลอสติ เอาแค่นี้ก่อน

ผู้กำกับ ต่อมาหลานจำเทศน์องค์หลวงตาได้ว่า เมื่อมันปรุงให้พิจารณากรรมฐาน ๓๒ ก็เลยพิจารณาตามนั้นค่ะ ได้หลายรอบ ย้อนไปมาจนนิ่งไป รู้อยู่ที่ท้อง หลานกราบขอเมตตาองค์หลวงตาชี้แนะการปฏิบัติต่อไปด้วยเจ้าคะ

หลวงตา ก็ถูกต้องแล้ว แต่ถ้ามันอยากคิดก็ให้มันคิดไปทางที่ว่านี้ละ อย่าให้มันคิดเตลิดเปิดเปิงไปเป็นแบบกิเลส อันนี้คิดเป็นแบบธรรม ออกจากธรรมคำบริกรรมนี้พิจารณาตามสังขารร่างกายต่าง ๆ นี่ก็เป็นแบบธรรมท่องเที่ยวไม่ผิด ทั้งสองนั่นแหละ เอ้าว่าไป

ผู้กำกับ คนที่สี่ครับ สถานการณ์พระพุทธานุชาปัจจุบัน มีพระวาสากำลังจะออกกฎเพื่อใช้ปกครองสงฆ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อกฎเหล่านี้ออกมาแล้วจะกระทบต่อหลักพระธรรมวินัยที่พระพุทธรองค์ทรงบัญญัติไว้

หลวงตา นี่คือกองทัพกิเลสเข้าเหยียบย่ำทำลายธรรม

ผู้กำกับ และจะกระทบต่อพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่างมาก เกล้ากระผม เห็นว่าหลวงตาอายุมากแล้วยังเมตตาต่อโลกสงสาร ยากที่จะหาอะไรมาประมาณได้ใน พระคุณของหลวงตา พระคุณอันเอนกอนันต์จากหลวงตานั่น เกล้ากระผมขอตอบแทน พระคุณหลวงตาบ้างครับ ขอให้กระผมมีส่วนร่วมบุญกับหลวงตาที่จะช่วยรักษาพระศาสนา เอาไว้ เกล้ากระผมพร้อมที่จะปกป้องหลักพระธรรมวินัย และปกป้องพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติ ชอบ แม้ต้องแลกด้วยชีวิตครับ

หลวงตา แลกก็แลกไปเลย เกิดมาตายทั้งนั้น เกิดกับตายมันแลกกันทันที เป็นแต่เพียงว่ามันยังไม่ตัดสินใจเท่านั้น แลกกันแล้ว เกิดกับตายมาพร้อมกัน แต่วันตายจะ ตัดสินทีหลัง เข้าใจไหม ก็ไม่เห็นมีอะไร

ผู้กำกับ เขาเห็นใจหลวงตา

หลวงตา เอาละไม่ต้องพรรณนาคุณหลวงตา หลวงตามีแต่มุ่งที่จะให้เป็น ประโยชน์แก่โลกเท่านั้น หลวงตาจึงไม่เคยเสียตายชีวิต พูดจริงๆ ไม่มี ถ้าลงเหตุผล ตรงไหนแล้วผางเลยๆ ไม่รอ เราเพื่อชาติเพื่อศาสนาซึ่งเป็นของมีคุณค่ามาก ยิ่งกว่าจะมากัดกันเหมือนหมา หมามันมีคุณใหม่มันกัดกัน พวกเรากำลังกัดกันนี้พวกสร้างโทษขึ้นมา ไม่ใช่คุณ เอาสร้างความสะดวก ใครผิดใครถูกก็รู้กันอยู่ทุกคน แก้ไขตัดแปลงสิ่งที่มีมันผิดให้ ถูกด้วยกันแล้วมันก็สงบร่มเย็น ศาสนาทำน้อมเย็นมาแล้ว มีแต่พวกเราเท่านั้นไปโจมตีทำน ตลอดเวลา เป็นข้าศึกต่อศาสนาอยู่ตลอดเวลา

ฆราวาสมันมีอำนาจมากจากไหนที่จะมาปกครองพระ มันไม่เคยภาวนา มาหาแต่ เรื่องโจมตีศาสนาๆ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยการภาวนา สาวกทั้งหลายตรัสรู้ด้วยการภาวนา พระทั้งหลายท่านปฏิบัติอยู่นี้เพื่อตรัสรู้ด้วยการภาวนา แล้วท่านก็ยุ่งยากเพราะพวกนี้ละ พวกอำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกื่อนๆ ฆราวาสญาติโยมตั้งอำนาจป่าเถื่อนเข้ามาปกครอง พระ ตั้งกฎนั้นขึ้นมา ตั้งกฎนี้ขึ้นมา กฎอะไรกฎหมายนั้นละ เข้าใจไหม กฎหมอยกกฎหมาย มันไม่ใช่กฎของธรรม กฎของธรรมพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้สมบูรณ์แล้วมายุ่งทำไม ยุ่ง ตัวเองซีที่มันกำลังยุ่งศาสนายู่นซี ให้ปราบตัวเองตรงนี้ซี เข้าใจหรือ เท่านั้นแหละไม่ พุดมาก พวกนี้พวกอำนาจป่าเถื่อนทำลายศาสนา มีอะไรอีก หมดแล้วหรือ

เออ หลวงปู่สังวาลย์ท่านเสียเสียแล้วตอนตีสาม ๒๔ นาที เมื่อคืนที่ผ่านมา นี้ พอดีเขากลับไปถึงท่านแล้วก็ไปหาท่านก็คงจะเล่าเรื่องให้ฟังก่อนที่ท่านจะล่องลับไป คำ ขอบบุญขอบคุณของเรานะ จากนั้นแล้วท่านก็หายห่วงละที่นี้ละ หายห่วงแล้วท่านก็ไปเลย นี้ละหายห่วง เวลาทำบุญให้ท่านจิตก็หน่วงเหนี่ยวไปอยู่เรื่อย ๆ พอกลับมาแล้วมีผู้มา

กราบเรียนท่านเรื่องราวทุกสิ่งทุกอย่าง พร้อมกับคำอนุโมทนาสาธุการแล้วท่านก็หายห่วงแล้วไปเลยในคืนวันนั้น เหมาะสมกัน ก็มีเท่านั้นละนะ

อึ้งเหนียวมาก เราทนเอานะ เราทนกับพี่น้องทั้งหลายเราทนแสนทน คิดดูซิหนังธรรมดาเราต้องเหยียดเท้าออกไปเราจะสบายเรา แต่นี้ก็นั่งพับเพียบเพื่อสังคม โลกสมมุติว่าหนังธรรมดาคงทำยังไงจะเป็นอะไร ชาติอยู่มันก็ขาเหยียดออกนี่มันก็ขาจะเป็นอะไร แต่สังคมเขาก็ถืออย่างนั้น ๆ เราอยู่ในสังคมเรามีธาตุมีชั้น มีสมมุติอย่างเดียวกัน ก็ปรับธาตุชั้นนี้เข้าสู่สังคม เข้าใจไหม เพราะฉะนั้นมันอยากเหยียดเท้าไรก็คู่เข้ามาอย่างนี้แหละ ให้จำเอานะ โอ้พูดถึงขนาดนั้นมันถึงจะเข้าใจ

กับโลกนี้เราพูดจริงๆ เราไม่มีอะไร มันจะดินจะตืดอะไรก็ไม่มีอะไรกับโลก ที่เราดินนี้ก็ดินเพื่อพี่น้องทั้งหลายนั่นละ เพื่อชาติเพื่อศาสนา เราไม่ได้ดินเพื่อเรา ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ดินขนาดไหน เผ็ดร้อนขนาดไหนก็เพื่อชาติเพื่อศาสนาเท่านั้นเอง สำหรับเราไม่มี ไม่มีอะไรเลย รอแต่ชั้นเท่านั้นละ หายใจผ่องๆ ฟังเหตุฟังการณ์ไป ปฏิบัติกันไปอย่างนี้ พอยุติแล้วก็ผางเท่านั้นละ เออละ

(หน้าศาลาได้เงินสด ๒๘,๗๕๐ บาทครับ) เออ เออละพอใจ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th